

Homilia de l'Eucaristia de Girona

Sant Josepmaria insisteix que la vida habitual d'un cristià que viu coherentment la seva fe, quan treballa o descansa, quan resa o quan dorm, en tot moment, és una vida en la qual Déu sempre està present.

18/11/2002

Estimats germans concelebrants,
estimats germans i germanes:

El diumenge 6 d'octubre, a la plaça de Sant Pere, desbordant de gran varietat de fidels provinents de tants països i de tan diversos ambients socials i culturals, sacerdots i laics, el Sant Pare, Joan Pau II, pronuncià la solemne fórmula de canonització de Josepmaria Escrivà, que així passava a ser honorat entre els sants.

El Concili Vaticà II, a la Constitució sobre la Sagrada Litúrgia, proclama que, d'acord amb la Tradició, l'Església rendeix culte als sants i venera les seves imatges i les seves relíquies autèntiques. Les festes dels sants –diu també el Concili– proclamen les meravelles de Crist en els seus servidors i proposen exemples oportuns a la imitació dels fidels.

Ho confessava la Mare de Déu en el Magníficat: “el Senyor ha fet en mi meravelles”; i ens donava l'exemple de disponibilitat radical a la voluntat

de Déu en reconèixer-se l'esclava del Senyor i acceptant que es complís en Ella la paraula que li anunciava l'àngel del Senyor.

El Sant Pare, en la seva homilia a la cerimònia de canonització, exposà el missatge de sant Josepmaria i les seves característiques essencials. Un missatge que truca a la vocació universal a la santedat, ja proclamada a l'Antic Testament, coratjosament proclamada pel precursor, sant Joan Baptista, quan exhortava tots, també els cobradors d'impostos i els soldats, a viure en santedat i justícia, acomplint els seus deures segons el que està establert, i acontentant-se amb la seva soldada.

Sant Pau es gloria de guanyar-se el pa amb l'ofici de fabricar tendes com els seus deixebles Àquila i Priscil·la. Als cristians de Tessalònica els declarava: “aquesta és la voluntat de Déu: que visqueu santament”; és a

dir, els urgia a viure una vida digna de Déu. I els exhortava a avançar encara més: “tingueu com un honor de viure en pau, ocupar-vos cadascú de la seva feina i treballar amb les pròpies mans”.

Sant Josepmaria, en els seus llibres i predicacions, insisteix que la vida habitual d'un cristià que viu coherentment la seva fe, quan treballa o descansa, quan resa o quan dorm, en tot moment, és una vida en la qual Déu sempre està present. Aquesta visió sobrenatural de l'existència, obre un horitzó extraordinàriament ric en perspectives d'evangelització. En el context aparentment monòton del normal esdevenir en aquest món, Déu es fa proper a nosaltres, i nosaltres podem cooperar al seu disseny de salvació dels qui comparteixen amb nosaltres la sort i el risc de la vida.

Acomplint el mandat de custodiar i conrear el jardí de la creació, fent bé el treball que a cadascú ens correspon, és una exigència de noblesa, de coherència amb la dignitat de la persona cridada a l'existència, a imatge i semblança de Déu. L'amor a Déu i als germans és el primer i el més gran dels manaments. Aquest amor humanitza el treball i alhora el santifica.

Santificar el treball, santificar-se en el treball i santificar els altres en el treball, sintetitza el missatge de sant Josepmaria. Sant Pau escriu als colossencs: “tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús, el Senyor, donant gràcies per mitjà d'Ell a Déu Pare”.

El Concili Vaticà II, a la Constitució Dogmàtica «Lumen Gentium», ens recorda que els laics i laiques són cristians incorporats a Crist pel baptisme, constituïts com a poble de Déu, que participen a la seva manera

de la funció profètica, sacerdotal i reial de Jesucrist, i que exerceixen la missió de tot el poble cristià en l'Església i en el món a través dels seus carismes diversos.

El Concili Provincial Tarraconense del 1995 afirma que aquest repte del Concili Vaticà II continua essent una realitat candent en els nostres dies. Cal realitzar una tasca de conscienciació i de formació de tots els cristians de cara a viure amb coherència la fe i la vida, a poder donar raó de l'esperança i a testimoniar l'amor de Déu. I desenvolupar per llur santificació les situacions ordinàries de la vida –el treball, la família, medi ambient, vida social, cultural, política, etc.–, mitjançant aquestes situacions ordinàries amb una actitud transformadora de la societat, d'acord amb els valors evangèlics.

Hem de rebre amb esperit de pobres i amb cor de deixeble la crida de Jesús: “rema mar en dins i cala les xarxes”. No ens ha de fer enrera que fins ara no hàgim aconseguit gran cosa, i que davant de Jesús ens hàgim de confessar sempre pecadors. No ens vol porucs, ens vol pescadors d’homes.

A Girona, la presència de l’Opus Dei és ja cinqüentenària. El fundador va visitar dues vegades la nostra Església. Solia repetir que us deixava en herència l’amor a la Mare de Déu i el bon humor. Maria fa present l’hora de Jesús. El bon humor és molt convenient per testimoniar la bona nova de l’amor entranyable del nostre Déu, per encomanar l’alegria de la resurrecció. En comunió, doncs, amb Maria, la Mare de Jesús, els apòstols, sant Josepmaria i tots els sants i santes de Déu, disposem-nos a fer el memorial de la Mort i Resurrecció redemptores de Jesús, i a

combregar el seu cos i la seva sang,
pa de vida i beguda de salvació per a
tots nosaltres.

5 de novembre de 2002

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/homilia-
de-leucaristia-de-girona/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/homilia-de-leucaristia-de-girona/) (08/08/2025)